

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

לנו, כי הכלים שהוא נתן הם ככה מתחבאים. אז תהיה סבלן, גדי. תהיה סבלן כמו אבא שלי. יום אחד גם אתה תגלה שיש לך כלים טובים".

איך אהבתי אותו, את אבא שלי, באותו יום שבת! רציתי לחבק, או אפילו לנשק אותו, אבל התביישתי.

שנה או שנתיים אחרי השיחה הזאת מצאתי את הכלים שאלוקים נתן לי. ישבתי בשיעור אני-לא-זוכר-איזה. המורה שלנו היה חולה אז הייתה לנו מורה מחליפה. היא דיברה על מה שהיא דיברה, ואני בעולם אחר. פתאום ראיתי את המורה המחליפה עומדת על-ידי, ולפני שהספקתי להגיד מילה – היא סחבה לי את הנייר שקשקשתי עליו.

היא הסתכלה על הנייר ואמרה לי: "מה אתה עושה?" אמרתי לה: "סתם מקשקש". היא שאלה: "מה ציירת פה?" וענית לה: "סתם". היא שאלה: "סתם מה?" ואמרתי לה: "סתם ציירתי אותך עומדת על-יד הלוח".

היא לקחה את הציור והכניסה אותו לתיק שלה. אחר-כך התברר שאבא של המורה המחליפה הזאת הוא צייר בעל שם עולמי, והיא לקחה את הציור והראתה לו. בתוך כמה ימים הצייר בא לבית שלנו, הסתכל על עוד ציורים שלי ומיד המליץ להורים שלי לעשות הכול בשביל לטפח את הכישרון שלי בציור.

מה אני אגיד לך? מאותו יום אבא שלי הוציא את המיץ שלו בשביל שאני אוכל ללמוד עם הציירים הכי גדולים שיש – גם פה בארץ וגם בחוץ לארץ.

היום אני בן 42. בחודש שעבר פתחתי את התערוכה ה-28 שלי, והפעם-בניו-יורק – במוזיאון לאומנות מודרנית.

ואבא שלי, שעכשיו הוא כבר בפנסיה, מה הוא אומר על כל ההצלחה שלי? הוא אומר: "מה אתם עושים רעש? הילד מצא את הכלים, והילד משתמש בהם..."

(אין מקור ברור לסיפור. הובא באתר "בא במייל")

כמה רציתי לעשות אותו מאושר! כמה רציתי להביא לו – ולו רק פעם אחת – איזה "כמעט טוב" אחד במקום כל ה"המספיקים בקושי", אבל לא יכולתי.

הייתי אז אולי בכיתה ה' או ו'. ביום שבת אחד, כשרק אני ואבא שלי היינו בבית-החלטתי לדבר איתו על זה. להגיד לו שאני נורא מצטער שאני לא מביא לו אושר כמו שאחותי מביאה לו.

הוא שמע את מה שאמרתי, הסתכל עלי במבט האוהב שלו ובניגוד לאופי שלו שהוא אופי של בנאדם שבקושי מוציא מילה מהפה שלו – הוא נתן לי את ההרצאה הכי יפה ששמעתי בחיים שלי.

"גדי", הוא אמר לי: "אבא לא אוהב את הילדים שלו בגלל שהם מביאים הביתה ציונים טובים. אבא אוהב את הילדים שלו בגלל שאי אפשר אחרת. הם בדם שלו. הם הנשמה שלו. הוא מוכרח לאהוב אותם. אפילו אם הם עושים דברים רעים, הוא בכל זאת אוהב אותם. אבל אתה, גדי, אתה אף פעם לא עשית דבר רע".

ניסיתי להגיד לו "אבל, אבא..." אך הוא הפסיק אותי ואמר: "ששש... גדי תקשיב, כשאלוקים ברא את העולם הזה – לצערנו או לשמחתנו, הוא החליט לברוא עולם מעניין, לא עולם מושלם. בגלל זה הוא ברא אנשים עם כל מיני צורות, כל מיני צבעים וכל מיני כישרונות ולכל אחד הוא נתן כלים אחרים: לזאת הוא נתן יופי, ולהוא הוא נתן ידיים טובות, לזה הוא נתן כישרון במוזיקה, ולהיא הוא נתן כישרון במתמטיקה. אנחנו לא יודעים למה אלוקים עושה מה שהוא עושה. אנחנו לא יכולים להאשים מישהו בכך שאלוקים לא נתן לו את הכלים האלה או האלה. אנחנו יכולים להאשים רק אנשים שלא מנצלים את הכלים שאלוקים כן נתן להם. בגלל זה, גדי, אני אומר לך דבר אחד ומסביר לך דבר שני. הדבר שאני אומר לך הוא: אל תתלונן על הכלים שאלוקים נתן לך. והדבר השני שאני מסביר לך הוא שלפעמים לוקח לנו קצת זמן לגלות את הכלים שאלוקים נתן